

Атина и започнала да диктува модата въ облѣклото на цѣла Европа. Стилъ барокъ продължилъ до срѣдата отъ царуването на Людовикъ XIV.

Облѣклото презъ XVII столѣтие.

Епохата на Людовикъ XIV.

Царуването на този монархъ измѣнило цѣлия общественъ строй на Франция. Людовикъ обичалъ блѣска, церемониитѣ и неограничената властъ. *L'état c'est moi* (държавата съмъ азъ), казвалъ царя-слънце на своитѣ придворни, които се надпреварвали да му угодничатъ.

Лувръ му се видѣлъ старъ и мраченъ, затова той обърналъ въковната гора на Версайлъ (село до Парижъ) въ великолепенъ паркъ, срѣдъ който построилъ блѣскавъ дворецъ съ много водоскоци.

Придворнитѣ не закъснѣли да си построятъ изъ околността разкошни вили. Животътъ въ новия дворецъ потекълъ срѣдъ нескончаеми празненства и церемонии, за които придворнитѣ барони, графове и маркизи, трѣбвало да блѣстятъ въ луксъ и богатство. За реда на дворцовия етикетъ имало специални правилници.

За подържане на блѣска при всѣко тържество, придворнитѣ били длъжни да се явяватъ въ по-рано опредѣлено за целта облѣкло, поради което гардеробътъ (дрехитѣ) на благородникъ съставлявалъ цѣло богатство.

Понеже Людовикъ билъ плешивъ, започналъ да носи голѣма като лъвска грива перука. Разбира се, че и придворнитѣ го последвали. Тази перука се нарекла *allonge* (одѣлжена). Това е най-характерната новостъ въ облѣклото. Перуката се правила отъ руси коси, които наждрени буйно падали по раменетѣ. Женитѣ отъ селата продавали коситѣ си на коафйоритѣ. Когато коситѣ на селянкитѣ не достигали, започнали да донасятъ коси отъ Китай. Понеже тѣзи коси били черни, най-първо ги обезцвѣтявали и следъ това боядисвали. Въ всѣки случай, твърдия китайски косъмъ не се подавалъ добре на това боядисване, затова, за да изглеждатъ перукитѣ руси, започнали по-късно да ги пудрятъ. Така на мода станала бѣлата коса. Лицето било бръснато. Понеже подъ дългата коса голѣмата дантелена яка се не вижда, изоставили я, като запазили отпредъ само едно дантелено жабо.

Шапката станала твърда съ периферия заострена на тритѣ